

Srdce Ježíšovo, radost' môjho srdca...

V každodennom živote sa ľudia zvykli vzájomne potešovať, ale často veľmi povrchné, ako si zvykli aj blahoželať. Urobili sme z toho akýsi spoločenský zvyk. Ale čo je zo zvyku, je plytké, bez srdca. Často to vidíme po sobáši pri dverách chrámu, kde stojí zástup známych a blahoželá novomanželom, ktorí po uzavretí manželstva vychádzajú von. Koľko úprimných slov je však v týchto blahoželaniach? Koľko blahoželajú, len aby sa nepovedalo. A koľko cítia v srdci pravý opak: závišť alebo aj nenávisť! Podobne je to nad otvoreným hrobom, do ktorého práve spustili rakvu s mŕtvym telom. Ľudia, ktorí ešte nestihli, prichádzajú rad-radom k smútiacej rodine a vyslovujú úprimnú sústrasť. V koľkých vyjadreniach sústrasť však niet úprimnosti! Istý kňaz spomína, že pochovával mladého muža, ktorý bol rodičom jedinou útechou. Zahynul pri dopravnej nehode. Rodičia boli zronení, nadovšetko matka. Ľudia prichádzali, aby vyjadrili úprimnú sústrasť. Šiel aj on. Pri podaní ruky povedal: „Pri oltári nezabudnem na zosnulého.“ Z prekvapených očí, ktoré matka naňho zdvihla, bolo vidieť, že povedal čosi viac než iní. Počula nielen naučené slová, ale videla vôľu pomôcť, a to nie z vlastných, ľudských síl, ktoré sú nedostatočné, ale túžbu hľadať pomoc tam, kde ju jedine možno nájsť, u Pána Boha. A tu sme pri jadre veci. Zem nikdy neprestane byť slzavým údolím a v každom živote pride čas bolesti, žiaľu a strát. Každá duša sa raz môže ocitnúť v situácii, keď je márne každé ľudské povzbudzovanie. Ľudskému srdcu nestačí len čisto ľudská radosť. Treba, aby si doňho našla cestu Božia útecha, ktorá vyviera z Kristovho Srdca, ktoré jediné má právo povedať: „Podte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení, a ja vás posilním.“ (Mt 11, 28). Ježíšovo Srdce je nevysychajúcim prameňom každej pravej útechy. Tak znie aj jedno z dvanástich prisľúbení Ježíšovho Srdca, ktoré dal Ježiš sv. Margite Alacoque: „Poteším ich v ich trápeniach.“ Dňa 23. apríla 1854 preletela Parížom správa: V meste bude kázať karmelitán otec Augustín od Najsvätejšej Eucharistie. Čo bolo na tej správe zaujímavé? Tento kazateľ bol bývalý klavirista Herman Cohen, pôvodom Žid, ktorý zmenil svoj život, prijal krst a usiloval sa o prehĺbenie kresťanského života v karmelitánskej reholi. A aké boli jeho slová? „Poznal som svet, videl som ho a miloval som ho. Presvedčil som sa, že mi nedá šťastie. A predsa som bežal svetom a hľadal šťastie. Hľadal som ho pod modrým južným nebom, pod vysokými švajčiarskymi

velikánmi. Hľadal som ho v salónoch, v úspechoch umelca, v stretnutí so slávnymi ľuďmi, v srdci priateľa - ale nenašiel som ho. Ako si vysvetliť to nespokojné šťastie? Predsa človek je stvorený pre šťastie! Ale hľadá ho tam, kde ho nemôže nájsť. Ja som ho našiel v takejto miere, že som ním naplnený. Je len jedno šťastie na zemi - milovať Krista a byť ním milovaný.“ Svet vie potešiť len v malicherných veciach. Na skutočné, veľké útrapy je bezmocný. V tých nájde útechu jedine človek, ktorý nájde cestu k Božskému Srdcu. Tí, čo sami dobrovoľne všetko obetovali Bohu, môžu potvrdiť, že im nikdy nič nechýbalo od čias, keď sa rozhodli, že ich jediným bohatstvom bude Boh. Sv. Terézia z Avily sa prihovára kresťanovi, ktorého ustavičný zápas s ťažkosťami na ceste azda už unavuje, alebo ktorému na dušu sadá tieň strachu budúcnosti, slovami: „Z ničoho si nerob úzkosti a ničoho sa neľakaj... Kto má totiž Boha, tomu nič nechýba, Boh sám mu postačí...“ Toho si bol vedomý už žalmista, a preto volá: „Pán je môj pastier, nič mi nechýba... I keby som mal ísť tmavou dolinou, nebudem sa báť zlého, lebo ty si so mnou... Dobrota a milosť budú ma sprevádzať po všetky dni môjho života.“ (Ž 22, 1; 4; 6). Lebo ako hovorí Tomáš Kempenský, „nábožný človek má všade so sebou potešiteľa Ježiša a hovorí: „Buď so mnou, Pane Ježišu, na každom mieste a v každom čase.“ Boží Syn vo svojej múdrej prozreteľnosti nevyslobodil nás od všetkých pozemských ťažkostí. V živote sú situácie, keď je človek neprístupný pre náboženskú útechu a pozerá celkom inou stranou. A predsa ako Vykupiteľ zo všetkých hriechov a ako Darca spasiteľnej milosti sa stal zdrojom všetkej útechy. Každý, kto sa utieka k Ježíšovmu Srdcu a prosí o milosť, vie, že nie je zatratený. Sv. Pavol nás k tomu povzbudzuje slovami: „Sám náš Pán Ježiš Kristus a Boh, náš Otec, ktorý nás miluje a vo svojej milosti nám dal večné útechu a dobrú nádej, nech poteší vaše srdcia a upevní vás v každom dobrom diele a slove.“ (2 Sol 2, 16-17). Matka Terézia z Kalkaty spomína (v knihe Ruženec s Matkou Teréziou), ako sa jej raz v Kalkate opýtali: „Povedzte nám niečo, čo by nám pomohlo lepšie žiť.“ Odpovedala im vtedy: „Usmievajete sa na každého..., nech je to ktokoľvek. To vám pomôže rásť vo vzájomnej láske!“ Pravá útecha môže prísť len zo Srdca, v ktorom sa skrýva láska a dobrota Najsvätejšej Trojice. Preto nás neprekvapuje invocácia, v ktorej s Cirkvou voláme: „Srdce Ježíšovo, radost' môjho srdca, zmiluj sa a spas teba zvelebujúcich.“

Alfonz Vladimír Sabo, farár

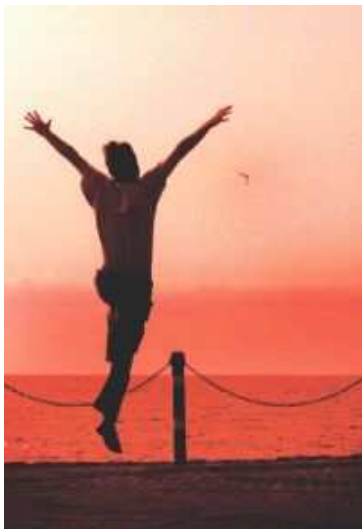

R: Verím, že uvidím dobrodenia Pánove v krajine žijúcich

- 1 *Pán je moje svetlo
a moja spása, *
koho sa mám báť?*
- 2 *Pán je ochranca
môjho života, *
pred kým sa mám
strachovať?*
R.
- 3 *O jedno prosím Pána a za
tým túžim, †
aby som mohol bývať
v dome Pánovom *
po všetky dni svojho života,*
- 4 *aby som pocítoval
nehu Pánovu *
a obdivoval jeho chrám.*
R.
- 5 *Čuj, Pane,
hlas môjho volania, *
zľutuj sa nado mnou
a vyslyš ma.*
- 6 *V srdci mi znejú
tvoje slová: *
„Hľadajte moju tvár!“*
R.

Božia sláva a ľudská sláva

Nedeľa po slávnosti Nanebovstúpenia Pána prináša modlitbu Ježiša Krista vo večeradle. Tak ako Veľkonočné obdobie speje k svojmu završeniu, tak v tejto modlitbe Ježiš odovzdáva svojmu Otcovi poslanie, ktoré mu zveril a ktoré s príchodom hodiny oslávenia dosiahlo svoje naplnenie a završenie. Ide o testament, v ktorom Ježiš zverejňuje, aké dobro zanecháva svojim učeníkom – poznanie Otca a dar večného života, možnosť žiť s ním v takej jednote a láske, v akej žije on. Je to prosba za učeníkov, aby ich svet, ktorý ho odmietol, nestiahol zo svetla pravdy späť do svojej temnoty.

Akoby išlo o hlbokú a meditatívnu verziu modlitby Otče náš, zachytenú vo štvrtom evanjeliu typicky na spôsob evanjelistu Jána. On mal ten dar, že najhlbšie prenikol do tajomstva Ježišovho bytia a Božej lásky. A zároveň je to aj akoby modlitba Sláva Otcu – rozvinutá, slávnostná a pritom veľmi osobná.

Ježiš prvý raz žiada o slávu pre seba. Celý jeho život a všetko jeho konanie malo za cieľ osláviť Otca, ktorý je v nebi. Teraz, keď je Otec oslávený, žiada, aby bol oslávený aj Syn.

Pri rozhovoroch s mladými sa zvyknem pýtať, ako rozumejú tomu, čo hovorí jedna zo základných právd našej viery, že Boh stvoril svet na svoju slávu a pre dobro človeka. Niekedy provokačne kladiem otázku, či je Boh ako Narcis z gréckej mytológie, ktorý je zahľadený do seba a ktorý chce, aby ho čím viacerí obdivovali a oslavovali. Bol toto dôvod, aby sa Boh mohol ešte viac kochať sám v sebe? Viem, je to ťažká otázka. My totiž nepoznáme iný význam slávy ako povest', ktorej sa človek teší u druhých. A človek prirodzene túži po tom, aby bol aspoň pre niekoho dôležitý – niekedy až natoľko, že sa stane otrokom vlastných ambícií alebo obrazu, ktorý o ňom majú druhí, alebo to aspoň úspešne predstierajú.

Podľa Písma je však toto márna sláva. Božia sláva je niečo iné. Je to jediný spôsob, ako môžeme prísť do kontaktu s Božím svetom. Božia sláva je ako žiara, ktorá obklopuje slnko, do ktorej môžeme vstúpiť, no jej zdroj zostáva pre nás nepreniknuteľný. Aspoň nateraz. Jediné prostredníctvom Ježiša Krista môžeme mať úplný prístup k Otcovi.

Podľa Jánovho evanjelia je sláva stotožnená s chvíľou ukrižovania Božieho Syna. Ukrižovanie Ježiša je jeho vyvýšením a úplným zjavením Božej lásky, prejavenej až do krajnosti, keď sa jeho Syn „stal pre nás poslušným až na smrť, až na smrť na kríži“, ako to neskôr vyjadril svätý Pavol. V sláve ukrižovaného Krista sa úplne zjavuje pravda, ktorá je prejavom lásky Otca k Synovi a v Synovi k celému svetu. Ak nám pôjde o to, aby sme v prvom rade hľadali nie svoju, ale Božiu slávu, a ak pochopíme, že Božia sláva spočíva v zjavení pravdy a v prejave lásky až do krajnosti, budeme aj my môcť prosieť s Ježišom, aby i nás Boh oslávil.

JÁN VIGLAŠ

Oznamy

Letné kántrové dni sú v stredu, piatok a sobotu. Ich obsahom sú modlitby za jednotu kresťanov a duchovné povolania.

Prax zdržiavania sa

- Úplne zdržiavanie je definované ako zdržiavanie sa od mäsa a mäsitých pokrmov (šťavy, polievky z mäsa...) počas celého dňa.
- Čiastočné zdržiavanie je definované ako dovolenie mäsa a mäsitých pokrmov (šťavy, polievky z mäsa...) iba raz denne, ako hlavné jedlo.
- Čiastočné zdržiavanie je vo všetky dni pôstu, okrem nedele a dní úplného zdržiavania. Toto čiastočné zdržiavanie je dobrovoľné, čiže nie je záväzná.
- Zdržiavanie sa zaväzuje všetkých, ktorí dovŕšili štrnásť rok života.

Sväté omše v týždni po 7.Veľkonočnej nedeli (A)

6.VI. pondelok « Missa tridentina »

18.00 Za † Jozefa, Pavla a rodičov

7.VI. utorok

18.00 Za členov rodiny Šikulovej

8.VI. streda - Kántrový deň

čiastočné zdržiavanie sa mäsitého pokrmu

18.00 Za † Jozefa Tekulu a rodičov

9.VI. štvrtok

18.00 Za † z rodiny Ciferskej a Kročkovej

10.VI. piatok - Kántrový deň – deň pokánia

úplné zdržiavanie sa mäsitého pokrmu

18.00 Za † Máriu Kulifajovú a zaťa Jána

11.VI. sobota - Kántrový deň

čiastočné zdržiavanie sa mäsitého pokrmu

8.00 Za † Ľudovíta a Boženu Farkášových

Upratovanie kostola č.d. 76 - 100

12.VI. Nedeľa zoslania Ducha Svätého (A) - Slávnosť

8.00 Za farníkov

Lektori: Jurčovičová, Jelínková

10.00 Za † Antona, Zlaticu a rodičov

Lektori: Pešková, Radakovičová

Končí sa Veľkonočné obdobie

Od zajtra sa modlíme Anjel Pána

Liturgický kalendár

6.VI. pondelok	sv.Norbert, biskup
7.VI. utorok	sv.Róbert, rehoľník
8.VI. streda	sv.Medard, biskup
9.VI. štvrtok	sv.Efrém, diakon a učiteľ Cirkvi
10.VI. piatok	Bl.Diana, panna
11.VI. sobota	sv. Barnabáš, apoštol

Slovo na dnes

Z akých jemných sietí a nití je posprietané naše spoločenstvo. Nedozreli sme ešte k veľkodušnej a veľkorysej láske. Stačí sa na niekoho horšie pozrieť, tvrdšie slovo alebo len pravdivý názor a máš po priateľovi. Na celý život. A ja sejem dôveru a úprimnú lásku ako pšenicu do asfaltu.

Veľa zlého sa napáchalo v dejinách našich osobných, našich rodov a národov. Sme tým poznačení. Z rodu na rod si odovzdávame neplatné dedičstvo pýchy, hrubosti a všetkých ostatných vášní. Nemožno nikoho odsudzovať. Neviditeľnými putami sme spútaní so svojimi predkami a to je mocný činiteľ, ktorý nás robí takými, akí sme. Pán Ježiš človeka nesúdil, ale pochopil a ukazoval mu nové obzory.

Kresťanstvo nie je len morálka. Stretol som viacerých ľudí, čo boli morálne krajší ako väčšina kresťanov. U niektorých sa mi sprotivila ich poctivosť. Zakladali si na nej a povyšovali sa nad veriacich. Pripomínali toho farizeja v chráme. Ale sú mnohí úprimní, pravdiví, čestní, ale neveria. Nedostali ten dar. Zdedili len cestu a tou si kráčajú. Mám dojem, že týchto „anonymných kresťanov“ bez náboženstva pribúda. Plné činžiaky sú ľudia, ktorí málo praktizujú kresťanstvo, alebo vôbec nie.

Je to výsledok našej výchovy. Povrchnej, masovej a zastaranej. Zázrak, ktorý by týchto ľudí prebudil, by mohol dať všeobecnú mobilizáciu všetkých veriacich, v ktorých by sme museli prebudiť záujem a zodpovednosť o každého človeka, tým skôr o našich stratených bratov a sestry.

Ak vás niečo trápi, tak nie sú to rany, ktoré utŕžite na svojom pochode. Človek sa zmieri so svojou chorobou, chudobou aj nedostatkom. Ak nás niečo trápi a drie nám vrásky na čelo, tak je to tá soľ, ktorú nám blížni sypú na tie rany. Pod kresťanským povrchom sa ešte skrýva veľa pohanskej zlej vôle. Nový človek, ako nám ho Boh ukázal v Kristovi, sa ešte nenarodil. My sme len tí, čo veríme, že svet nemusí byť arénou kto z koho a ľudia vlkmi, ale veríme a pracujeme na tom, aby svet a život bol radostnou hosťinou.

Ježiš Kristus - symbol Boha vo svete: ...Uctiebate mňa - uctiebate Boha... vidíte mňa - vidíte Boha... Keď sa stotožňuje s každým z nás, aj s tým posledným, aj my sme nositeľmi Božích energií. Sme Božím obrazom. Aký človek, taký Boh. Až nám na tom nebude záležať, až spokojnieme až po zem, až sa zoderieme v službe, potom uvidia ľudia Boha v nás. To bude pravý Boh ducha a pravdy. Tak si myslím, že aj naša kerigma, teológia, má byť viac pragmatická, „pro homine“, viac antropocentrická, vysvetľujúca život a svet pre človeka a dvíhajúca človeka stále do nových polôh.

Zapadá slniečko za vysoké hory a nám je ľúto, smútime, že sa končí pekný deň. To preto, lebo myslíme na seba. Zabúdame, že práve v tejto chvíli ďaleko svitá, vychádza slniečko, aby bolo i pre našich vzdialených bratov zdrojom života a radosti.

Aby sme nenesli peklo v duši, musíme odpustiť, aby aj nám bolo odpustené. Aby sme prijali postavenie voči Bohu, ako nám ho Kristus ponúka, aby sme sa s ním mohli stretnúť.

V staršom veku nie je správne doháňať, čo sme zameškali, hľadať stratené, človek sa nesmie vracat', naopak, treba život zasvätiť čomusi vyššiemu, pravde, láske ku všetkým, spravodlivosti, vyššej kvalite seba, treba už sumarizovať život a pripravovať sa na rátenie. Myslím, že v tých

drobných radostiach, čo necháme za sebou, je predsa len ťažisko nášho apoštolátu.

A naraz ti začne záležať na veciach, na ktorých ti nezáležalo. Smrteľne vážne začneš brať veci, ktorými si pohrdal a prehlíadal, a pohrdané hodnoty, až ich už niet, stanú sa najvyhľadávanejšími. Pokojne hodiš cez palubu, za čo si kedysi kládol srdce a život. Toľko vecí pochováš a budeš sa tešiť, aký si slobodný a horší.

Najväčšiu radosť si mi už daroval, že kráčaš ako ja, s námahou, v samote za svojou hviezdou, ktorej ani meno nepoznáš. Len kompas srdca ti hovorí, že ideš správne, aj keď je tma a hory prekážok zdolávaš ako zasypaný baník.

Anton Srholec „Ako čerstvý chlieb“ výber

XV. Svetlo, ktoré sa nedá ukryť.

Prosby: Prosím o milosť, aby som sa učil poznať Ježiša, a aj to, čo odo mňa žiada.

1. Ježiš vystúpil na vrch. A keď sa posadil, pristúpili k nemu jeho učeníci. Otvoril ústa a učil ich:

„Vy ste svetlo sveta. Mesto postavené na návrší sa nedá ukryť. Ani lampu nezažnú a nepostavia pod mericu, ale na svietnik, aby svietila všetkým, čo sú v dome. Nech tak svietia vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je na nebesiach.“ (Mt 5,1-2.14-16)

2. To, čo Ježiš žiada a určuje pre svojich učeníkov, sú veci náročné. Musíme byť svetlom vo svete — svetlom, ktoré sprítomňuje Božiu skutočnosť vo svete. Preto sa snažme, aby ľudom nebola Božia prítomnosť ukrytá skrze nás, ktorí máme byť jeho svetlom. O sv. Vincentovi, svätom kňazovi, hovorili: „Aký dobrý musí byť Boh, keď už tento kňaz je taký dobrý.“

Ľudia na Ježišových apoštoloch, na ich živote, správaní, myšlienkach, slovách, na ich skutkoch a na ich duchu vybadajú, v akého Boha uverili a v akého Boha skutočne veria. Kresťan, a tým viac bohoslovec a kňaz nemôže svoj život deliť tak, že „teraz žijem ako kresťan a teraz ako obyčajný smrteľník tohto sveta“. Buď som kresťanom všade, vždy a vo všetkom, či ma niekto vidí alebo nie, alebo hrám so sebou, so svojím povolaním, s Božím povolaním nečestnú hru. Hrôza čo i len pomyslieť! Nič nie je tak ukryté, aby to nevyšlo najavo.

3. To nesmie byť dôvodom môjho strachu či znechutenia, ale pohnútkou, aby som sa stále staval priesračne čistým pred Bohom, pred sebou i pred druhými. Nikdy neprijmem cestu pretváry. Nedám sa premôcť tej hlúpej schopnosti či chuti, ktorú mám neraz v sebe - pretvarovať sa. Mám sa premáhať, pretvárať, ale nie pretvarovať. Budem k sebe úprimný.

Dostojevskij sa kedysi vyslovil: „Keď už sám nesvietiš, tak aspoň nezacláňaj!“ Keď sám neviem byť príkladom, tak nebudem brániť v tom druhému. Budme si navzájom jeden druhému svetlom a pomocou.

Ako je to so mnou? V akého Boha som uveril? Akého ho možno spoznať z môjho života? Viem láskou svietiť druhým? Modlím sa za druhých? Usilujem sa v sebe premáhať to, čo je tmou? Uspokojujem sa sám so sebou? Myslím si o sebe, že som lepší ako druhí: Nehrám nečestnú hru vo svojom živote?

Záver: *Pri spytovaní svedomia si dobre skontrolujem svoje správanie — bol som svetlom, či tmou?*

Jozef Šuppa SJ „Pán ma povolal“

Zrážka

Mladá žena sa vracala z práce domov autom. Šoférovala s najväčšou pozornosťou, veď sedela v aute novom novučičkom, len jeden deň starom. Kúpili si ho najmä za úspory manžela, ktorý sa musel všeličoho zriecť, aby si mohli zadovážiť tento model.

Na veľmi rušnej križovatke na chvíľu zaváhala a blatníkom narazila do nárazníka druhého auta.

Mladá žena sa rozplakala. Ako vysvetli manželovi, čo sa jej stalo?

Šofér druhého auta bol slušný, uznanlivý a vysvetlil jej, že si majú vymeniť čísla vodičských preukazov a údaje preukazov technických.

Žena hľadala doklady v gaštanovom plastickom puzdre a pri tom jej z neho vypadol kúsok papiera.

Boli na ňom pekným mužským krasopísom napísané tieto slová: „V prípade, že by sa ti niečo pripodilo... nezabudni, drahá, že mám rád teba, a nie auto!“

Mali by sme na to pamätať všetci. Ľudia sú viac ako veci. Čo všetko len robíme pre veci, autá, domy, organizácie, materiálny zisk! Keby sme toľko času a pozornosti venovali ľuďom, svet by bol iný.

Mali by sme si nájsť čas na počúvanie, čas pozrieť si do očí, spolu plákať, povzbudzovať sa, sa, prechádzať sa...

Jedine to si prinesieme so sebou pred Boha a svoju schopnosť milovať. Nie veci, ani obleky, ani to telo...

Bruno Ferero „Niekedy stačí jeden snečný lúč“

Lectio divina Osláviť Boha

Jn 17,1-11a

¹Keď to Ježiš povedal, zdvihol oči k nebu a hovoril: Otče, prišla hodina; osláv svojho Syna, aby Syn oslávil teba. ²A ako si mu dal moc nad každým telom, tak nech on dá večný život všetkým, ktorých si mu dal. ³Večný život je v tom, aby poznali teba, jediného, pravého Boha i toho, ktorého si poslal, Ježiša Krista. ⁴Ja som Ťa oslávil na zemi tým, že som dokonal dielo, ktoré si mi dal vykonať. ⁵A teraz ty, Otče, osláv ma u seba slávou, ktorú som mal pri tebe skôr, ako povstal svet!

⁶Zjavil som tvoje meno ľuďom, ktorých si mi dal zo sveta. Boli tvoji a dal si ich mne; a oni zachovali tvoje slovo. ⁷Teraz spoznali, že všetko, čo si mi dal, je od teba; ⁸lebo slová, ktoré si dal ty mne, odovzdal som im, oni ich prijali a spoznali v pravde, že som vyšiel od teba a uverili, že si ma

ty poslal. ⁹Prosím za nich. Neprosím za svet, ale za tých, ktorých si mi dal, lebo sú tvoji. ¹⁰A všetko, čo je moje, je tvoje, a čo je tvoje, je moje a ja som v nich oslávený. ¹¹Už viac nie som vo svete, ale oni sú vo svete a ja idem k tebe.

Ďalšie čítania: Sk 1,12-14; Ž 27,1.4.7-8; 1 Pt 4,13-16

ČÍTANIE:

Sme s Ježišom počas jeho posledného týždňa v Jeruzaleme. Ježiš pouča svojich učeníkov. Vie, že „prišla hodina“ (v. 1). Už onedlho naplní svoje poslanie na zemi prostredníctvom svojej smrti a zmŕtvychvstania.

V tejto kľúčovej chvíli sa Ježiš modlí k Otcovi. Dnešné čítanie sa zameriava na prvú časť reči, ktorá sa často nazýva Ježišova veľkňazská modlitba.

Ježišovou prioritou je oslavovať Otca a keď je oslávený on sám, je oslávený aj Otec. Ježiš hovorí, že završil dielo, ktoré mu dal Otec vykonať na zemi, a oslávil Otca. A tak prosí Otca, aby mu dal tú istú slávu, ktorú „som mal pri tebe skôr, ako povstal svet“ (v. 5). Ján už na začiatku svojho evanjelia (Jn 1,1-18) oznamuje, že Ježiš sa úplne podieľal spolu s Otcom na stvorení sveta a zjaví ľudstvu Otcovu slávu.

Slová Ježišovej modlitby posilňujú učeníkov a aj nás v chápaní celého zmyslu jeho poslania - priniesť večný život a poznanie Boha tomu ľudu, ktorý dal Otec Synovi. Ježiš verne odovzdal toto posolstvo svojim učeníkom a oni ho prijali, poslúchli a uverili, že Ježiš je ten prisľúbený Mesiáš, poslaný Bohom.

Ježiš veľmi jasne zhrnul hlbokú jednotu medzi Otcom a Synom vo verši 10: „Všetko, čo je moje, je tvoje, a čo je tvoje, je moje“.

Dnešné čítanie sa končí uprostred verša 11. Vo veršoch 11b-26 sa ďalej môžete dočítať o tom, ako sa Ježiš modlí zvlášť za svojich učeníkov a kresťanov, ktorí prídu po nich.

MEDITÁCIA:

Čo sa z tejto modlitby môžeme naučiť o Ježišovi?

Čo tým podľa vás Ježiš myslel, keď povedal: „Ja som v nich oslávený“ (v. 10)? Ako je Boh oslávený cez vás?

Uvažujte nad týmito slovami: „Večný život je v tom, aby poznali teba, jediného, pravého Boha“ (v. 3).

MODLITBA:

„Zachovávaj ich v tvojom mene, ktoré si mi dal, aby boli jedno ako my“.

V druhej časti v. 11 sa Ježiš modlí, aby boli jeho učeníci chránení a žili v takej nesebeckej jednote, aká je medzi Otcom a Synom. Uvažujte nad vecami, ktorých sa vy, vaši priatelia a rodina potrebujete chrániť. Prineste ich Bohu v modlitbe. Modlite sa aj za svoje vzťahy s bratmi a sestrami v Kristovi a za jednotu vo svojej miestnej cirkvi.

KONTEMPLÁCIA:

„Všetko, čo je moje, je tvoje, a čo je tvoje, je moje“ (v. 10). Rozjímajte nad hlbokou jednotou v trojedinom Bohu. Čo to hovorí nám ako Božiemu ľudu?

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku